

ସ୍ୱର୍ଗ ଆତ୍ମା

ଲଳାଟେନ୍ଦୁ କବି
(ବାଣୀପୁର)

ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ବାଣୀପୁତ୍ରକୃତ ସ୍ଵାର୍ଥ ଆତ୍ମା ଗ୍ରନ୍ଥରୁ

ଦେହ ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମା

କଣା ବାଲଟିରୁ ଯଥା	ଜଳ ଯାଏ ଝରି ।
ତଥା ଆତ୍ମା ଯାଏ ଜୀର୍ଣ୍ଣ	ଶରୀର ନିଃସରି ॥ ୧
ଚକ୍ରବାତେ ଶୁଷ୍କ ପତ୍ର	ଉଡିଲା ପରାଏ
ଭାରଶୂନ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନାତ୍ମା	ଘୁରି ବୁଲୁ ଥାଏ ॥ ୨
ପାରାବାର ଜଳେ ଯଥା	ଅଦୃଶ୍ୟ ଲବଣ ।
ତଥା ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟେ	ଆତ୍ମାର ମଜନ ॥ ୩
ଅଥବା ଚାହାର ଗର୍ଭେ	ଚାମୁଚେ ଶର୍କରା
ପ୍ରାୟେ ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟେ	ଆତ୍ମା ହୁଏ ଧରା ॥ ୪
ଜଳରେ ମିଶି ବି ଲୁଣ	ନ ହୁଏ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ
ନିଜ ଛିଡି ଥାଇ ଆତ୍ମା	ତଥା ବ୍ରହ୍ମଲୀନ । ୫
ଜାଣିବାକୁ ଆତ୍ମା ପରେ	ସର୍ବ ସଦର୍ଶନ ।
କର ଶୀଘ୍ର "ସ୍ଵାର୍ଥ ଆତ୍ମା"	ସବୁ ଛ ପଠନ ॥ ୬

ସତ୍+ ଦର୍ଶନ= ଯାହା ବାସ୍ତବ ସେହି ଜ୍ଞାନ;

ବାଣୀପୁତ୍ର ୨୦୨୨୦୧୧୧୦୯୦୯

172 Only ସ୍ଵାର୍ଥ ଆତ୍ମା (ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ)

ସ୍ଵାର୍ଥ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ—୧: ଆତ୍ମା ହଜିଛି

ନିର୍ବାଚନଦୃଷ୍ଟିରେ ଯେ	ଆତ୍ମା ହଜିଗଲା,
ସେଭଳି ଆତ୍ମାଟେ ଥାଇ	କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଭଲା ! ୧
ଭଲ ହେଲା ଏବେ ଆଉ	ଆତ୍ମା ଫାମ୍ପା ନାହିଁ,
ଯେ ପାଇଲା ତାକୁ କାଳୀ,	କରୁ ବ୍ରାହ୍ମି ବ୍ରାହ୍ମି । ୨
ଗୋଟେ ବୋଲି ଆତ୍ମା ଥିଲା	ହଜିଗଲା ଯାଉ,
ଗାଆଁ ଛୁଆ କହିଲେଣି	ନେଇଗଲା କାଉ । ୩

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ—୨: ଆତ୍ମା କେଉଁଠି ଥାଏ

ଆତ୍ମା ବୋଲି ଜିନିଷଟା	କେଉଁଠାରେ ଥାଏ,
ଦେଖ୍ ହେଲା ନାହିଁ ତାକୁ	ଜମା ଆଜିଯାଏ । ୪
ଦେହ ମଧ୍ୟେ ପଶି କାଳେ	ରହିଥାଏ ଲୁଚି,
ରୂପରଙ୍ଗହୀନ ବୋଲି	ବହିରେ ଲେଖୁଛି । ୫

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ—୩: ଆତ୍ମାର ଆକାର

ଆତ୍ମାର କୁଆଡେ ନାହିଁ	ଆକାରପ୍ରକାର,
ତାକୁ ନେଇ କେତେ କଥା	ଚାଲିଛି ପ୍ରଚାର; ୬
କହନ୍ତି ସେ ବୁଲୁଥାଏ	ଘଟଘଟାନ୍ତର,
ଜଳି ଯାଏ ଦେହ ସିନା,	ସେ ଅବିନଶ୍ୱର । ୭
ହାତୀ ଦେହେ ବଡ଼ ପୁଣି	ପିଣ୍ଡୁଡ଼ିଠି ସାନ,
ସୁବିଶାଳ ବୃକ୍ଷ, ଯାର	ନାହିଁ ଅନୁମାନ; ୮
ବିଶ୍ୱରେ ସର୍ବତ୍ର କେନ୍ଦ୍ର	ରହିଅଛି ତାର;
ପରିସୀମାହୀନ, ଏତେ	ସେ ବୃହଦାକାର । ୯
ଅତି କ୍ଷୁଦ୍ର ସାଜି କେଉଁ	ମାତୃଗର୍ଭେ ଥାଏ
ଛପି ରହେ ସତେ କି ସେ	କୁଖ୍ୟାତ ସନ୍ତାସୀ । ୧୦

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ—୪: ସଂଗ୍ରାମୀ ଆତ୍ମା

ଗର୍ଭ ପାଶେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ	ଆତ୍ମାଙ୍କ ସମର,
ସେଥିରୁ ଜଣତେ କେହି	ତୋଳେ ତହିଁ ଘର । ୧୧
ସେ ଯୁଦ୍ଧରେ ରହିଅଛି	କଠୋର ଶୃଙ୍ଖଳା,
ଜଣେ ଯିବ, ବାକି କହୁ-	ଥିବେ 'ଛାଡ଼ିପଳା' । ୧୨
ମାତୃଦେହ ସାରା ଥିବ	ତାର ଆତ୍ମାଟିଏ
ପୁତ୍ର ଆତ୍ମା ନେବ ତହିଁ	ଆଶ୍ରୟ ଟିକିଏ । ୧୩
ବଡ଼ ଏକ ଦେହ ମଧ୍ୟେ	ଛୋଟ ଏକ ଦେହ,
ବଡ଼ ଆତ୍ମା କୁନି ଆତ୍ମା	ମଧ୍ୟେ, ହେବ ସ୍ନେହ । ୧୪
ଗର୍ଭ ପୁରୁ ଜନନୀର	ହେଲେ ଡେଲିଭେରି
ଟିକି ଆତ୍ମା ବଡ଼ ମଧୁ୍ୟ	ଦେବ ଲକ୍ଷ ମାରି । ୧୫

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ—୪: ଆତ୍ମାର ବନ୍ଦୀଶାଳା

ସେ ଦେହେ ରହିବ ଆତ୍ମା	ବଳ ଥିବା ଯାକେ,
ଦେହ ଜଳି ଗଲେ ଆତ୍ମା	ନ ଯିବ ସେ ପାଖେ ୧୭
କଣା ବାଲଟିରୁ ଯଥା	ଜଳ ଯାଏ ଝରି,
ତଥା ଆତ୍ମା ଯାଏ ଜୀର୍ଣ୍ଣ	ଶରୀରୁ ନିଃସରି । ୧୭
ନିଃସରିଲେ ଆତ୍ମା ଆତ୍ମ	ହଲେ ନାହିଁ ଗଣ୍ଡି,
ଫେରାଇ ହୁଏ ନା ତାକୁ	କାନ୍ଦି ଠିକି ଭଣ୍ଡି । ୧୮
ସେ ବେଳେ ଖୋଜନ୍ତି ଜନେ	ଏମୁଲେନ୍ସ-ବାଲା,
ନେବାକୁ ମୃତ ଶରୀର	ଦେଇ ପୁଲମାଳା । ୧୯
ଯେତେ ଦେଲେ ଶ୍ରାଦ୍ଧ	ପିଣ୍ଡ ବୁଝିବାକୁ ମନ,
ସୁନ୍ଦର ଆତ୍ମା ଆହରେ ନା	ସ୍ଥଳ ଜଳ ଅନ୍ଧ । ୨୦
ଜୀର୍ଣ୍ଣ ଦେହ ତେଜି ଆତ୍ମା	ଚଳିଲେ ବାହାର,
ସାଥେ ତାର ଘେନି ଯାଏ	ସକଳ ସଂସ୍କାର । ୨୧
ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ଯାଏ, ପୃଷ୍ଠେ	ଲଦି କର୍ମାଶୟ
ଆନ ଗର୍ଭେ ହେବା ଯାଏ	ନୂତନ ଆଳୟ । ୨୨
ଆତ୍ମାକୁ ବୋଲନ୍ତି ପ୍ରେତ	ମରଣର ପରେ,
ଆତ୍ମା ନାମେ ହୁଏ ଖ୍ୟାତ	ନବ କଳେବରେ । ୨୩
ପୁଞ୍ଜୀଭୂତ କାମ କ୍ରୋଧ	ମୋହ ମଦ ଧରି,
ବ୍ୟାକୁଳିତ ଆତ୍ମା ଖୋଜେ	ଜନ୍ମିବ କି ପରି । ୨୪
ଭୋଗି ଭୋଗି ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ	ଦୁଃସହ ଯାତନ,
ଖୋଜେ ପୁଣି କାରାଗୃହ,	ବନ୍ଦୀର ଜୀବନ । ୨୫
ଜନ୍ମିବାକୁ ହେଲେ ଆତ୍ମା	ଅତି ତରବର,
ଅନର୍ହ କୁଟୁମ୍ବେ ଜନ୍ମ	ନିଶ୍ଚିତ ମାତର । ୨୬
କୁଟୀରେ ଜନ୍ମ କି ଆତ୍ମା	ରାଜପରିବାରେ,
ନୂଆ ଦେହ ଭାବି ରହେ	ନୂଆ କାରାଗାରେ । ୨୭
ହେଉ ସିଏ ନରଶିଶୁ	ଅବା ମୁଷାଛୁଆ,
ନୂଆ ଜନ୍ମେ ସଂସାରତା	ଲାଗେ ନୂଆ ନୂଆ । ୨୮

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ—୬: ଦୁଃଖୀ ଆତ୍ମା

ଧୀରେ ଧୀରେ ବଢ଼ିଗଲେ	ସଂସାର ବନ୍ଧନ,
ତା ସହିତ ବଡ଼ୁ ଥାଏ	ଦୁଃଖ ନିର୍ଯ୍ୟାତନ । ୨୯
ତଥାପି ଚୂଷିତ ଆତ୍ମା	ଛସିତ ଆଶାରେ
ନିଜେ ଆସି ବନ୍ଦୀ ହୁଏ	ଦେହକାରାଗାରେ । ୩୦
ଏ ପରି ସେ କାରାଗୃହ,	କେହି ନାହିଁ ରକ୍ଷୀ
ତଥାପି ଯାଏନା ଭାତି	ତହୁଁ ପ୍ରାଣ ପକ୍ଷୀ । ୩୧
ଭଲ ଲାଗେ ତାକୁ ସେହି	ବନ୍ଦୀର ସଦନ,
ସେହି କାରାଗାରେ ଜନ୍ମ,	ସେଇଠି ନିଧନ । ୩୨

ଜୀବନରେ ପଦେ ପଦେ	କ୍ଳେଶ ଭୋଗି ଭୋଗି
ସୁଖ ଆଶେ ଭାଳେ ନା ସେ -	ମୁହଁ ଏକ ରୋଗୀ । ୩୩
ଘାତ ପ୍ରତିଘାତେ ଦେହ-	ମନ ଜର୍ଜରିତ
ହେଲେ ହେଁ ସେ କାରାଗୃହେ	ଥାଏ ସମ୍ମୋହିତ । ୩୪
ଚାହେଁ ଭଗ୍ନ କାରା ଘର	ଧରି ରଖିବାକୁ,
ବୟୋବୃଦ୍ଧ ବନ୍ଦୀ ହେଲ	ବଞ୍ଚି ରହିବାକୁ । ୩୫
ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା ଜନ୍ମିବାକୁ	ବଡ଼ ହାଇଁ ପାଇଁ,
କାଳା ନ ଘେନିଲେ ତାକୁ	ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ । ୩୬
ମଲା ମାତ୍ରେ ଖୋଜି ବୁଲେ	ଜନନୀ ଜଠର
ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଜୀବନଟା	କଷଣ ମାତର । ୩୭
ମାତୃଗର୍ଭେ ଅନ୍ଧକାରେ	ବଢ଼ିବା କଷଣ,
ତହୁଁ ଶତଗୁଣ ବଳି	ଦୁଃସହ ମରଣ । ୩୮
ଜୀବନରେ ଛତ୍ରେ ଛତ୍ରେ	ବୃତ୍ତିରେ ବିପତ୍ତି,
ସଭିଏଁ ପେଲିବେ ଦୋଷ,	ଫାଳିବେ ନିଷ୍ଠୁର । ୩୯
ସର୍ବେ ଅଧିକାରତେଜା,	କର୍ମନିଷ୍ଠେତନ,
ଫ୍ରେଞ୍ଜ୍ ଲିଭୁ ପୁଲେ କିନ୍ତୁ	ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ବେତନ । ୪୦
ସେହି ପରି ମନୋଭାବ	ମୁଖ୍ୟତଃ ସଂସାରେ,
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିସର୍ଜି ସର୍ବେ	ବ୍ୟସ୍ତ ଅଧିକାରେ । ୪୧
ବିଶେଷେ ଭାରତବର୍ଷେ	ଆଳସ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦିନ;
“କର୍ମେ ଥିଲା,” କହି କର୍ମ	କରନ୍ତି ବର୍ଜନ । ୪୨
ଭୋଗି ଦୈନ୍ୟ ପ୍ରହରଣ,	ନିର୍ଯ୍ୟାତ କଷଣ,
କହନ୍ତି ଏ ଲକ୍ଷ୍ମରଙ୍କ	କୃପା ବରଷଣ; ୪୩
ଲକ୍ଷ୍ମର ମୋହର, ଯେଣୁ	ମୁଁ ଗୋଟି ନିର୍ଦ୍ଦିନ;
ଅଭ୍ୟନ୍ତରେ ଥିବେ କିନ୍ତୁ	ସର୍ବଦା ବିଷଣ୍ଣ । ୪୪
ମାତୁଆ ଛୁଆ ଯେସନ	ମାତ ଖାଇ ଖାଇ
କହୁଥାଏ, “ବାତରୁ ଥା,	ଜନ୍ମା କାରୁ ନାହିଁ ।” (୪୪କ)

ଲଲାଟେନ୍ଦୁ କବି ୨୦୧୯୧୧୨୫୨୧୦୦

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ—୭: ଆତ୍ମା ଆସିଲା କେଉଁଠୁ

ପଚାରନ୍ତେ ଆତ୍ମା ଏତେ	କୁଆଡୁ ଆସିଲା,
ବୁଝାଇଲା ଜଣେ ମୋତେ	ବଗୁଲିଆ ପିଲା - ୪୫
ଜନ୍ମୁଥିଲା ଏ ବସୁଧା	ଆକାଶ ବନ୍ଧରେ,
ବିନା ଘାସ ଗଛ ବୁଦା	ଆପଣା କନ୍ଧରେ, ୪୬
ଧୀରେ ଧୀରେ ଧରାବନ୍ଧ	ହେବାରେ ଶୀତଳ,
ଆସି ଗଲେ ଝାଡ଼ି ପକ୍ଷ	ଆତ୍ମା ଦଳ ଦଳ । ୪୭
ଗ୍ରୀଷ୍ମ କାଳେ ହେଲଗଲେ	ଅଳ୍ପ ବରଷଣ,
ତେଣା ଲାଗି ଝଡ଼ି ପୋକ	ଉଡ଼ନ୍ତି ଯେସନ । ୪୮
ଜୀବନଧାରଣ ଲାଗି	ଦେଖୁ ସମ୍ଭାବନା,
ଆତ୍ମାଙ୍କ ଉଠିଲା ଜାଗି	ଜନ୍ମିବା ଭାବନା । ୪୯

କିଏ ଥିଲେ ଦୂର କାହିଁ	ଗ୍ରହ ଗ୍ରହାନ୍ତରେ,
ଘୁରୁଥିଲେ ପ୍ରେତ ହୋଇ	ସେଠି ଦେହାନ୍ତରେ, ୫୦
ଧୂସ କରି ଜଳବାୟୁ,	ଦୈବ ସଂସାଧନ,
ସେଠା ଛାଡ଼ି ଏହିଠାକୁ	କଲେ ଆଗମନ । ୫୧
କିଏ ଆତତାୟୀ କିଏ	ଅପକର୍ମେ ଦାୟୀ,
ଆସି ଭାଗ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ	ବନି ଗଲେ ସ୍ଥାୟୀ । ୫୨
ଏହି ପରି ଦେଖୁ ଦେଖୁ	ବାସ ଉପଯୋଗୀ,
ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା ଗ୍ରହାନ୍ତର	ଚାଲିଥାଏ ଭୋଗୀ । ୫୩
ବିଜ୍ଞାନ ଭାଷାରେ ସେହି	ଆଦିମ ଜୀବନ,
କରେ ଭୂତାକାଶ ଦେଇ	ଗମନାଗମନ । ୫୪
ତିମି ପାଶେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା	କ୍ରିମି ପାଶେ ସେହି,
ଭୂତାଶୁର ମହାଦୁମେ	ସତେଜନ ଦେହୀ । ୫୫
ଲଲାଟେନ୍ଦୁ କବି	୨୦୧୯୧୨୨୮୧୪୩୫

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ-୮: ଆତ୍ମାର ପରଜନ୍ମ କେଉଁଠି ହୁଏ

ମଲା ପରେ ଆତ୍ମା କରେ	କେଉଁଗର୍ଭେ ଗତି
ବୁଝାଇ ଦେଇଛି ସେଇ	ଅତି-ଅଳ୍ପମତି । ୫୬
ମଲା ବେଳେ ଯେ ଭାବନା	ଥାଏ ଯା' ମନରେ,
ସେ ଭାବେ ସେ ଲଭେ ଜନ୍ମ	ନବ କଳେବରେ । ୫୭
ନିଦ୍ରା ଯିବା ବେଳେ ଯଥା	ଥାଏ ଯେ ଭାବନା
ସୁମରିବା ଉଠିଲେ ତା'	ବେଶି ସମ୍ଭାବନା । ୫୮
ସେହି ସ୍ଥାନେ ମନେ ମନେ	କରିବ ବିହାର,
ନିଦ୍ରା ବେଳେ ଅଧା ଯହିଁ	ଥିଲା ତା' ବିଚାର । ୫୯
ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିବାରୁ ତାର	ମନର ଭାବନା
ସେହିଠାରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ	ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ଭାବନା । ୬୦
ମଲା ବେଳେ ଭାରୁଥିଲେ	ପାଠ ପଢ଼ା କଥା
ଜନମିବ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନେ	ଅଧିକ ବିଦ୍ୱତ୍ତା । ୬୧
ଗଲେ ଚଳି ଭାଳି ଭାଳି	ଚୋରି ଜିନିଷକୁ
ଚୋର ଘରେ ଜନମିବ	ଆଗାମୀ ଥରକୁ । ୬୨
ମରିଥିଲେ ଭାବି ଭାବି	ପୁଅ ଝିଅ କଥା
ତାଙ୍କ ପାଶେ ଜନମିବା	ବିଧିର ବ୍ୟବସ୍ଥା । ୬୩
ମଲା ବେଳେ ମଜିଥିଲେ	ଶ୍ରୀହରି ସ୍ମରଣେ
ଆତ୍ମା ଚାଲି ଯିବ ସିଧା	ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣେ । ୬୪
ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ଥିବ ଯା'ର	ସେ ବେଳେ ଆଗ୍ରହ
ତାର ହେବ ମୁକ୍ତି ଲାଭ	ତେଜିଲେ ବିଗ୍ରହ । ୬୫
ଚିନ୍ତା ଥିଲେ ଗୋରୁ ଗାଈ	ବଳବ ଘୁଷୁରି
ସେହି ଗର୍ଭେ ଜନ୍ମି ତାର	ଆଶା ଯିବ ପୁରି । ୬୬
ପୋଷିଲା କୁକୁର କଥା	ଭାରୁ ଥିବ ଯିଏ
କୁକୁରଟେ ହେଇ ନିଷ୍ଠେ	ଜନମିବ ସିଏ । ୬୭
କୀଟ କଥା ଭାଳି ମଲେ	କୀଟଜନ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତି,
ଉଡିବାକୁ ଭାବି ମଲେ	ହେବ ପକ୍ଷୀଜାତି । ୬୮

ମଲା ବେଳେ ସପ୍ତରୁଷେ   ଦେଇଥିଲେ ମତି
 ସବାଚାରୀ ଘରେ ହେବ   ତାହାର ଉପୁର୍ତ୍ତି । ୬୮
 ଏହି ପରି ଯାହାର ଯା'   ଅନ୍ତିମ ମନନ
 ସେ ସ୍ଥାନରେ ଜନ୍ମାନ୍ତରେ   ସେ କରେ ଗମନ । ୬୯
 ଏହି ଭାବେ ଆତ୍ମା ଲଭେ   ସଦ୍‌ବୃତ୍ତି ଦୁର୍ଗତି
 ଏ ନିୟମ ଗଢ଼ିଛନ୍ତି   ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ପତି । ୭୦
 ପଚାରିଲି - ଖୁଣ୍ଟ କଥା   ଭାବି ଯେ ମରିବ
 ସେ କି ତେବେ ଖୁଣ୍ଟ ଭାବେ   ଜନମ ଲଭିବ ? ୭୧
 କେତେ ତୁ ଭୂତାତ୍ମାକୁ   ବଗୁଲିଆ ଚୋକା,
 ମୋତେ କି ତୁ ପାଇଅଛୁ   ମସ୍ତ ବଡ଼ ବୋକା ? ୭୨
 ଶଙ୍କା ଯେବେ ମୋ ମନରୁ   ନ କରିବୁ ଦୂର,
 ଜାଣି ତୋତେ ଭଣ୍ଡଗୁରୁ   ଚଳିବି ମୋ ପୁର । ୭୩
 ସେ ପୁଣି କହୁଛି ମୋତେ -   ଏଇ ଗୋଟେ କଥା?
 ମନ ଦେଇ ଶୁଣ, କର   ନାହିଁ ମୁଣ୍ଡବ୍ୟଥା । ୭୪
 ବୁଝାଇ ନ ଦେଲେ ସବୁ   ହେବ ମୋ ଅନ୍ୟାୟ,
 ନର ହିତେ କର ତାକୁ   ଅପର ଅଧ୍ୟାୟ । ୭୫
 ଲଲାଟେନ୍ନୁ କବି ୨୦୧୯୧୨୨୯-୨୨:୧୯

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ-୯: ନିର୍ଜୀବକୁ ଭାବି ମଲେ କି ଗତି?

"ଖୁଣ୍ଟକୁ ସୁମରି ଯିଏ   ଦେହ ବରଜିବ,
 ସେ କି ଖୁଣ୍ଟ ହେଇ ପୁଣି   ଜନମ ଲଭିବ?" ୭୬
 ଶୁଣି ଜାଣିଲି କି ମୂର୍ଖା   ଥିଲି ମୁଁ ସତରେ,
 ସେ ପୁଅ ବୁଝାଇବାରେ   ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ତରେ - ୭୭
 ଖୁଣ୍ଟ ଏକ ପ୍ରାଣୀ ନୁହଁ   ଜନ୍ମାଇବ ଛୁଆ,
 କିନ୍ତୁ ଭାଳି ମଲେ ତାକୁ   ସେହିଗତି ଥୁଆ । ୭୮
 ଖୁଣ୍ଟ ଜନ୍ମ ନାହିଁ କିଛି,   ଜନ୍ମିବ ତା ପାଖେ,
 ସେ ଖୁଣ୍ଟକୁ ଜଗି ଥିବ   ବହୁଦିନ ଯାକେ । ୭୯
 ହେଉ ନର ଦେହେ ଅବା   ଆନ କଲେବରେ
 ଝୁରି ତାକୁ ଘୁରୁଥିବ   ତା ଚାରିପାଖରେ । ୮୦
 ଭାବି ଭାବି ମଲେ ତୁମ   ବାସଗୃହ କଥା,
 ପରଜନ୍ମେ ସେ ଭବନେ   ହେବ ଆତ୍ମୀୟତା । ୮୧
 କୀଟ, ଶ୍ଵାନ, ଛେଳି ହୁଅ,   ନର, ଗୋରୁ, ଗାଈ,
 ସେହି ଘର ପାଖା ପାଖି   ଚରୁଥିବ ଯାଇ । ୮୨
 ଏ ଭାବେ ଜନମ ମିଳେ   ଭାବ ଅନୁଯାୟୀ,
 ହୁଅ ପକ୍ଷୀ ସରୀସୃପ   ଅବା ସ୍ତନ୍ୟପାୟୀ । ୮୩
 ଏ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରବଚନ   ମନେ ରଖୁଥିବ,
 ପର ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବଡ଼   ସଂଯତେ ଚଳିବ । ୮୪
 ହୀନ ଚିନ୍ତା କଲେ ଯିବ   ନିଜ ସ୍ଵାଧୀନତା,
 ମନ୍ଦ ଭାବନରୁ ହେବ   ଭୀଷଣ ହୀନସ୍ତା । ୮୫
 ଜାଣି ରଖ ନର୍କ ମଧ୍ୟ   ଭାବକୁ ନିକଟ:
 ଲତର ଭାବରୁ ସିଧା   ନର୍କକୁ ଚିକଟ । ୮୬
 ଲଲାଟେନ୍ନୁ କବି ୨୦୧୯୧୨୩୧-୦୩୩୭

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ- ୧୦: ନର୍କଗତି ଓ ସେଥିରୁ ଲେଶ

ଲାଗିଲା ତା କଥା ଶୁଣି	ବଡ଼ ଅସହାୟ
ପଚାରିଲି ଦୁର୍ଗତିରୁ	ବର୍ତ୍ତିବା ଉପାୟ । ୮୭
ଛତ୍ରେ ଛତ୍ରେ ଦେଖୁଥିଲି	ଏପରି ବିପଦ:-
ଆଗାମୀ ଜନମେ ହେବି	କୁକୁର କି ଗଧ, ୮୮
ଛେଳି ହେଲ ଜନମିଲେ	କାଟିବ ପଠାଣ,
ତନ୍ତ ବୁଣି ପ୍ରାଣ ଯିବ	ହେବି ଯେବେ ପାଣ ୮୯
ପର ଜୋଡ଼ା ସିଉଁଥିବି	ହେବି ଯେବେ ମୋଟି,
ମେହେନ୍ତର ହେଲେ ଯିବି	ମଳମୂତ୍ର ପୋଛି, ୯୦
ପୁଲିସି ପିଟିବ ଧରି	ହେବି ଯେବେ ଚୋର
ସକଳେ ନିନ୍ଦିବେ ହେଲେ	ଟଙ୍କାଖୁଆ ଘୋର । ୯୧
ଏମନ୍ତ ନର୍କର ଭୟ	ହୁଅନ୍ତେ ସଞ୍ଚାର
ପଚାରିଲି ଅର୍ବାଚୀନେ	ଏହା ଉପଚାର । ୯୨
ସ୍ୱର୍ଗ ଯେ ନ ଯିବ ନାହିଁ,	ନ ଯାଉ ନରକ,
ଇତର ଜନ୍ମ ତ ନର୍କ,	କି ଆଉ ଫରକ ? ୯୩
କି ଭାବେ କରିଲେ କର୍ମ	କାହିଁ ଦେଲେ ମନ
ନ ହେବ ଇତର ପ୍ରାଣୀ	ଗରଭେ ଗମନ ? ୯୪

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ- ୧୧: ନର୍କଗତିରୁ ବର୍ତ୍ତିବା ଉପାୟ

ମନ ସଦା ରଖୁଥିବ	ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପାଶେ,
ମନେ ଯଥା ପଡ଼ିବ ତା	ଅନ୍ତିମ ନିଃଶ୍ୱାସେ । ୯୬
ସେହି ଭାବେ ମରି ଗଲେ	ଲକ୍ଷ୍ମର ପ୍ରାପତି,
ମହତ ଚିନ୍ତାରୁ ହେବ	ନାହିଁ ନିମ୍ନଗତି । ୯୭
ସେଥି ପାଇଁ ମନେ ସଦା	ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ
କରୁଥିବା ପ୍ରୟୋଜନ	ନରନାରୀଗଣ । ୯୮
ପାରିଲେ ସନ୍ତାନେ କରି	ସେ ନାମକରଣ,
ତାଙ୍କୁ ଡାକି କରୁଥିବ	ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ । ୧୦୦
ନାମିବ ବାସଭବନ	ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନାମେ,
ହରିନାମ ସ୍ମରୁଥିବ	ଗୋଟିଗୋଟି କାମେ ୧୦୧
କାର୍ଯ୍ୟାରମ୍ଭେ ସୁମରିବ	କାର୍ଯ୍ୟଶେଷେ ପୁଣି,
ଏଭାବେ ରଖିବ ତୋଳି	ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନିଶ୍ଚିଣ୍ଟି । ୧୦୨
ଦୋକାନ କି ବ୍ୟବସାୟ	ଯେ ଯାହା କରିବ
ସହସ୍ରନାମରୁ ଦେଇ	ରେଜିଷ୍ଟ୍ରୀ କରିବ । ୧୦୩
ଏହି ସବୁ କରୁଥିଲେ	ଥାଇ ଜୀବନରେ
ମନକୁ ଆସିବ ତାହା	ଶେଷ ଶୟନରେ । ୧୦୪
ହରି କଥା ସ୍ମରିବାରେ	ନ ହେଲେ ଅଭ୍ୟାସ
ସ୍ମରିବ ସପ୍ତରୁଷେ ଯେ	ଥିବେ ଆଶ ପାଶ । ୧୦୫
କେଉଁ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ	ଜାଣି ଉଦାରତା,
ଭାଳି ହେଉଥିବ ସଦା	ତାଙ୍କ ମହାନତା । ୧୦୬
ମଲା ବେଳେ ସ୍ମରି ସେହି	ବିଶାଳାତ୍ମା କଥା
ସାଧୁ ଘରେ କର ପର-	ଜନ୍ମର ବ୍ୟବସ୍ଥା । ୧୦୭

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ତା ନ ହେଲେ ଅହରହ	କରି ମୁକ୍ତି ଚିନ୍ତା
ଗର୍ବନରୁ ଛିଣ୍ଡାଇବ	ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଫିଡା । ୧୦୮
ଅହରହ ହେବା ପାଇଁ	କାହିଁ ଏକମନା,
ଲୋଡା ନାହିଁ କିଛି ବୋଲି	କଠୋର ସାଧନା । ୧୦୯
ତୁମ ପୁଅ ଅବା ଝିଅ	ଥିଲେ ଛାତ୍ରାବାସେ
ଜାଣିନ କି ତାଙ୍କ କଥା	ସଦା ମନେ ଆସେ !
ସିନେମା ଟିକଟ ପାଇଁ	ଥିଲେ ଲାଜନିରେ
ଦୃଷ୍ଟି ଥାଏ କିଏ ଗଲା	ପକ୍ଷି ସେ ଧାଡ଼ିରେ ୧୧୧
ରାତି ସାରା ଯନ୍ତ୍ରଯାନ	ଚଳାଇଛ ତୁମେ,
କିପରି ରଖୁଛ ଧାନ	ଖାଲ ଜିପ ଭୂମେ? ୧୧୨
କେବେ ହେଁ ମନୋନିବେଶ	ଲୋଡେନା ସାଧନା,
ଲୋଡା ମାତ୍ର ଇଷ୍ଟ ପାଇଁ	ଅଦମ୍ୟ କାମନା । ୧୧୩
ମନ ମଧ୍ୟେ ପ୍ରେମ ଥିଲେ	ସବୁଟି ସକାଶେ
କିଛି ବିଷ ନାହିଁ ଜଳେ	ଛଳେ ଭୂତାକାଶେ,
କରି ନିଅ ଦୃଢ଼ ଭାବେ	ସବୁଟି ନିଶ୍ଚୟ,
ଦେବତା ପିତର ରକ୍ଷି	ରହିବେ ସଦୟ । ୧୧୪
ମନ ଦେଇ ସଦା ଏହି	ଭବ ଛଳ-ବଳେ,
ନିଜେ କୀଳା ଡାକି ନର	ହୀନ ଗର୍ଭେ ଚଳେ ।
ନିଜ ନୀଚ ଜନ୍ମ ପାଇଁ	ଦାୟୀ ନିଜେ ନର,
କି କରିବେ ଦେବ ରକ୍ଷି	ଲକ୍ଷ୍ମର ପିତର ? ୧୧୬
ଲଲାଟେନ୍ଦୁ କବି	୨୦୨୦୦୧୦୪୧୨୧୯

ସ୍ମାର୍ତ୍ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ- ୧୨: ପ୍ରଳୟକାଳରେ ଆତ୍ମାର ଛିତି

ମୋ ମନେ ଜାଗିଲା ଏବେ	ନୂତନ ସଂଶୟ,
କହିଲି ଦିଅ ମୋ ଭାଇ	ଟିକିଏ ସମୟ । ୧୧୮
ବୁଝାଇ କହିବ ମୋତେ	ଅନ୍ୟ ଗୋଟେ କଥା:
ପ୍ରଳୟେ କି ଅଛି ଫଳ-	ଭୋଗର ବ୍ୟବସ୍ଥା ?
ନଥିବାରୁ ସ୍ୱର୍ଗ ନର୍କ	ଚନ୍ଦ୍ର ଆଦି ଲୋକ
ପ୍ରଳୟେ କି ଆତ୍ମା କରେ	ନିକାଞ୍ଚନେ ଶୋକ ?
ଶୋକ ଭୋଗିବାକୁ ମଧ୍ୟ	ନଥିବ ସଂସାର,
ଆତ୍ମା ଏକା କରୁଥିବ	ତୁଚ୍ଛ ହାହାକାର । ୧୨୧
ଭଲମନ୍ଦ କର୍ମ କରି	ପୂର୍ବ ଜନମରେ,
କି ଭାବେ ଭୋଗିବ ଫଳ	ଏବେ ଘଟାନ୍ତରେ ?
ଅବା ଦେହ ପାଇବାକୁ	କରିବ ପ୍ରତୀକ୍ଷା?
ସେ ତ ହେବ ତାହା ପାଇଁ	ବିଷମ ପରୀକ୍ଷା ! ୧୨୩
ଯଦି ବା ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରେ,	ଥାଏ କେଉଁଠାରେ,
ଜନ୍ମିବାକୁ କଳ୍ପାନ୍ତରେ	ପୁଣି ଏ ସଂସାରେ ?
“ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇବା	ଅତି ସମୀଚୀନ,
ଶୁଣ ତା ଉତ୍ତର,” ମୋତେ	କହେ ଅର୍ବାଚୀନ । ୧୨୪
ଭୂତାକାଶ ବାୟୁ ଅଗ୍ନି	ଜଳ ଛଳ ସର୍ବେ
ପ୍ରଳୟେ ବିଲୁପ୍ତ ମୂଳ	ସ୍ତବ୍ଧତର ଗର୍ଭେ । ୧୨୬

ନ ଥାଏ ସଂସାର, ଲୋକ,	ଭୋଗିବାକୁ ଫଳ,
ଚେତନ ରହିଲେ ଆତ୍ମା	ଜଞ୍ଜାଳ କେବଳ । ୧୨୭
ପ୍ରଳୟର କାଳେ ତେଣୁ	ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କରତା,
ଦିଅନ୍ତି ଆତ୍ମା ସକଳେ	ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ଅବସ୍ଥା । ୧୨୮
ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ଆତ୍ମାକୁ ଧରି	ପ୍ରଳୟ କଲ୍ଲୋଳେ,
ଯତନେ ରଖନ୍ତି ପ୍ରଭୁ	ତାଙ୍କ ନିଜ କୋଳେ । ୧୨୯
ଗୁଣଦ୍ରୁୟ, ମନୋବୁଦ୍ଧି,	ତତ୍କାଳ ସରବେ
ଅପ୍ରକଟ ରହିବାରୁ	ପ୍ରକୃତି ଗରଭେ । ୧୩୦
ଆତ୍ମା ଥାଏ ଚିନ୍ତାଶକ୍ତି	ବିବେକ ହରାଇ
ଏହି କଥା ଜାଣିଛନ୍ତି	ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସାଇଁ । ୧୩୧
ସ୍ୱାର୍ଥ ଆତ୍ମା ସ୍ୱାର୍ଥପଣ	ହରାଏ ପ୍ରଳୟେ,
ଶ୍ରୀହରି ରଖନ୍ତି ତାକୁ	ଆପଣା ଆଶ୍ରୟେ ।
ଧୀରେ ବସୁନ୍ତରା ହେଲେ,	ବାସ ଉପଯୋଗୀ,
ସ୍ୱାର୍ଥ ଆତ୍ମା ମୂର୍ଚ୍ଛା ତେଜି	ଉଠେ ଫଳ ଭୋଗି ।
ଯେ ଦେହେ ଲଭନ୍ତେ ଜନ୍ମ	ପ୍ରଳୟ ନଥିଲେ,
ସେହି ଦେହେ ଜନମନ୍ତି	ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଏ ପିଲେ ।
ଲଲାଟେନ୍ଦୁ କବି	୨୦୨୦୦୧୦୫୦୯୪୭

ସ୍ୱାର୍ଥ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ- ୧୩: ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଠିତ ଆତ୍ମବିଦ୍ୟାର ସାରମର୍ମ

ଆତ୍ମାକୁ କହନ୍ତି ସିନା	ସଦା ସୁନିର୍ମଳ
ତାହା ପରି ବୋକା ଏହି	ଜଗତେ ବିରଳ । ୧୩୫
କଳେବର ବରି ବୀର	ବିରାଟ ସଂସାରେ
ଦେହୀ ହୁଏ ଦହଗଞ୍ଜ	ଦେହ କାରାଗାରେ । ୧
ସଂସାରେ ସର୍ବ କଷଣ	ସଦ୍ୟ ଦେଖୁ ତାହିଁ
ଜନ୍ମିବାକୁ ଭଲ ଗର୍ଭ	ବାଛି ପାରେ ନାହିଁ ।
ନର ଜନ୍ମେ ନିରନ୍ତର	ନ କରି ସାଧନ
ଜନ୍ମାନ୍ତରେ ନାନା ନର୍ଦ୍ଦେ	ଭୋଗେ ନିର୍ବାସନ ।
ଭାବେ ନା ସେ - ମୁଁ ଏ ବିଶ୍ୱେ	କ୍ଷୁଦ୍ର ପିପାଲିକା,
ନିରାଧାରେ ଅହଂକାରେ	ରତେ ବିଭୀଷିକା । ୧୩୯
ଯେଉଁ ବୀରପଣେ ନାହିଁ	ନିଜର ସବୁଟି
ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଭରତ ଚକେ	ବଳାଏ ପ୍ରବୃତ୍ତି । ୧୪୦
ହତବୁଦ୍ଧି ଜିହ୍ୱା ଛେଦି	ଆପଣା ହସ୍ତରେ
ଭୂରୀ ଭୂରୀ ଘୂରି ମରେ	କହ କହାନ୍ତରେ । ୧୪୧
ଏ ନର୍କବାସରୁ ଅଛି	ବଞ୍ଚିବାର ବାଟ,
ହେବ ତ୍ରାହି ପଦ ଏହି	ସ୍ୱାର୍ଥ ଆତ୍ମା ପାଠ । ୧୪୨
ଲଲାଟେନ୍ଦୁ କବି	୨୦୨୦-୦୧-୧୨-୧୦:୪୯

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ- ୧୪: ପାପପୁଣ୍ୟ ଏଡ଼ିବାପ୍ରଣାଳୀ, ନେତୃବେଳେନ୍ଦୁ

ମୋ ମନେ ଜାଗିଲା ପୁଣି	ନୂତନ ସଂଶୟ,	
ବୁଝାଇ କହିବା ଲାଗି	କଲି ଅନୁନୟ : ୧୪୩	
ଜାଣି ଅବା ଅଜାଣତେ	ହେଲ ଗଲେ ପାପ,	
କିପରି ଜାଣିବ ସେହି	ପାତକର ମାପ ? ୧୪୪	
ଜାଣି ଗଲେ ତହିଁ ବେଶି	ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ କରି,	
ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ଯିବି ପାପ-	ଫଳରୁ ନିଃସରି । ୧୪୫	
ପାପଠାରୁ ପୁଣ୍ୟ ଯେତେ	ହେବ ମୋ ବଳକା,	
ତାହା ଫଳେ ସ୍ୱର୍ଗସୁଖ	ଭାଗ୍ୟେ ଥିବ ରଖା ।	
ବଳକା ପୁଣ୍ୟର ମଧ୍ୟେ	ଅଳ୍ପ ପାପ ପୁଣି,	
କଲେ ମଧ୍ୟ ଚଢ଼ିବି ତ	ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନିଶ୍ଚିତ । ୧୪୬	
ଏହି ପ୍ରଶ୍ନେ ରାଗି ମୋତେ	କହେ ଅପାଠୁଆ,	
ଯେତେ ଚତୁରତା କର,	କର୍ମଫଳ ଥୁଆ । ୧୪୭	
ପାପ ପୁଣ୍ୟ କେବେ ହେଲେ	ଏଡ଼ିବାପ୍ରଣାଳୀ ହୁଏନା;	
ଭୟର ଫଳ ସର୍ବେ	କରିଥାନ୍ତି ଘେନା ୧୪୮	
ପୁଣ୍ୟ ପାଇଁ ପୁରସ୍କାର,	ପାପ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡ,	
ଘେନିବେ ସକଳେ ବିଦୁ-	ଷ୍ଟୁ ଅପୋଗଣ୍ଡ । ୧୪୯	
ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅବାଳତେ	ଭିନ୍ନ ବିଚାରକ,	
ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କେଶ୍ ଯଥା	କରନ୍ତି ପରଖ । ୧୫୦	
ସବୁଥିର ରାୟ ଯାଏ	ଯମର ଦସ୍ତରେ,	
କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ	ମରଣର ପରେ । ୧୫୧	
ଯମ ପାଶେ ସେଥି ଲାଗି	ଅଗଣିତ ବୃତ୍ତ,	
ନର ମୃତ୍ୟୁ ସମୟକୁ	ସଭିଏଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ । ୧୫୨	
ହାତେ ଥାଏ ଠେଙ୍ଗା ଆଦି	ଦଣ୍ଡ ସଂସାଧନ,	
ମଲା ମାତ୍ରେ କରନ୍ତି ସେ	କର୍ମ ସମ୍ପାଦନ । ୧୫୩	
ଗୋଟି ଗୋଟି ପାପ ଫଳ	ମିଳିଗଲା ପରେ,	
ଗୋଟି ଗୋଟି ପୁଣ୍ୟ ଫଳ	ଦିଅନ୍ତି କ୍ରମରେ । ୧୫୪	
ଏହି ପରି ସରିଗଲେ	ପାପପୁଣ୍ୟ ଫଳ,	
ଧରାପୃଷ୍ଠେ ଜନ୍ମି ଆତ୍ମା	ହୁଏ ଚଳାଚଳ । ୧୫୫	
ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଏଡ଼ିବାପ୍ରଣାଳୀ	କିଛି ବୋଲି ନାହିଁ,	
ବହୁକାଳ ଲାଗେ ସବୁ	ଭୋଗ ହେବା ପାଇଁ ।	
ମୁକ୍ତ ନୁହଁ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା	ଫଳଭୋଗ ପରେ,	
ପୁଣି ଆସି ଜନ୍ମ ନିଏ	ନବ କଳେବରେ । ୧୫୬	
ପୁଣ୍ୟ ଫଳେ ହୁଏ ନାହିଁ	ପାପ ଫଳ ଲୟ,	
ଏହି ମାତ୍ର ସଂକ୍ଷେପରେ	ବୁଝିବା ବିଷୟ । ୧୫୭	
କର ନାହିଁ ଛୋଟ ମୋଟ	ଗୋଟେ ଅଧେ ପାପ,	
ମଲା ପରେ ଭୋଗିବାକୁ	ନ ହେଉ ସନ୍ତାପ । ୧୫୮	

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ- ୧୫: ଜନସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ୁଛି କିପରି?

ପ୍ରେତ ଯେବେ ଆସେ ନବ
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏ, ଜନସଂଖ୍ୟା
 ଏହି ପ୍ରଶ୍ନେ ବୁଝାଇଲା
 କୁହ ଦେଖୁ ପଶୁ ସଂଖ୍ୟା
 ନର ଯେତେ ବାଘ ସିଂହ
 ନର ଦେହେ ତୋଳୁଛନ୍ତି
 ମଲାବେଳେ ଭାବି ନର
 ନରଜନ୍ମ ନେବାଟା ତ
 ଜନ୍ମ ହୁଏ ମୃତ୍ୟୁକାଳ
 ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ ସଂସ୍କାର ତ
 ସେ ପୂର୍ବ ସଂସ୍କାର ହେତୁ
 ନିଘଞ୍ଚ ଅରଣ୍ୟ ଦିନେ
 ହରିଣ କୁରୁରା ଛେଳି
 ଆତ୍ମା ନର ଦେହେ ଆସି
 ପ୍ରେତ ରୂପେ ଥିଲେ ଯେଉଁ
 ସେମାନେ ବି ନେଉଛନ୍ତି
 ବିଜ୍ଞାନ ବଳରେ ଦେଖୁ
 ବେଗେ ନେଉଛନ୍ତି ଜନ୍ମ
 ରାଜା ଥିଲା ଚାଳ ଘରେ
 ପେଟ ପୋଶୁଥିଲା ନର
 କଳି ଯୁଗେ ପଙ୍କାଘରେ
 ବନ୍ୟା ଜଳେ ଘର ତାର
 ଫିଙ୍ଗା ନୁହେଁ କେମିକେଲ୍
 ଚଳୁଅଛି ଅଧେ ଦିନ
 ଆଗେ ଥିଲା ଦିଆ ନିଆ
 ମଣିଷ ଜାଣି ନ ଥିଲା
 ବସ୍ତୁ ଦେଇ ବସ୍ତୁ ଆଣି
 ପାଦତଳ ଛିଣ୍ଡୁଥିଲା
 ଏବେ ସବୁ ମିଳିଲାଣି
 ବୋହିବାର ନାହିଁ କିଛି
 ଅର୍ଡର କଲେ ମିଳୁଅଛି
 ଶୂନ୍ୟରେ ଉଡୁଛି ବାର୍ତ୍ତା
 ହୁଉ ହୁଉ ବଢ଼ାଉଛି
 ଶିଳ୍ପବିପ୍ଳବଦିନଠୁ
 ହସିଗାଲ୍ ରାଷ୍ଟ୍ରାଘାତ
 ଅସ୍ତ୍ରାୟୁ ନାହିଁ ମଣିଷ
 ଭାରତର ହାରାହାରି
 ଆଡ଼ଷଠି ଧରିଲାଣି,
 ଦକ୍ଷିଣ କୋରିଆ ଆଉ
 ବିଂଶ ବର୍ଷ ଆୟୁ ଥିଲା
 ଏ କଥା ଯେ ନ ମାନିବ
 ମିଳି ଯିବ, ଖୋଜୁ ତାଟା
 ଲୋଭନୀୟ ଦେଖୁ ନାନା
 ପ୍ରେତ ସାଜି ବୁଲିବ କେ
 ଆଗପରି ବେଶି ଆଉ
 କଲେବର ଧରି,
 ବଢ଼ୁଛି କିପରି ! ୧୬୧
 ସେହି ବଗୁଲିଆ,
 କମୁଅଛି କିଆଁ ? ୧୬୨
 କରୁଛି ବିନାଶ,
 ନବୀନ ନିବାସ | ୧୬୩
 ହତ୍ୟାକାରୀ କଥା,
 ବିଧିର ବ୍ୟବସ୍ଥା | ୧୬୪
 ଚିତ୍ତା ଅନୁଯାୟୀ,
 ଛାଡ଼ି ଯାଏ ନାହିଁ, ୧୬୫
 ହିଂସ୍ର ବହୁ ନର,
 ଥିଲା ଯାହା ଘର |
 ଶୂଳିକାଦି ପ୍ରାଣୀ-
 ଘର କରିଲାଣି | ୧୬୬
 ଆତ୍ମା କୋଟି କୋଟି,
 ଜନ୍ମ ଗୋଟି ଗୋଟି |
 ନାନାଦି ସୁବିଧା
 ନାହିଁ ଆଉ ବୁଧା | ୧୬୯
 ସତ୍ୟ ଚେତା ଯୁଗେ,
 ଅନବିରିମୁଗେ | ୧୭୦
 ରହେ ତପରାସି
 ଯାଏ ନାହିଁ ଭାସି |
 ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ଖାଇ,
 ନ କଲେ ରୋଷାଇ |
 ଚାଉଳ ସୋରିଷ,
 ଟଙ୍କା କି ଜିନିଷ | ୧୭୩
 ମୁଣ୍ଡାଇ ମୁଣ୍ଡାଇ,
 କୁଣ୍ଡାଇ କୁଣ୍ଡାଇ | ୧୭୪
 ଟଙ୍କା ବଦଳରେ,
 ଜନଗହଳରେ | ୧୭୫
 ଡୋର୍ ତେଲିଭେରୀ,
 ନାହିଁ ତିଳେ ଡେରି |
 ସବୁ ଉତ୍ପାଦନ
 ଅତୁଟ ବିଜ୍ଞାନ | ୧୭୬
 ଯାନର ପ୍ରଭାବେ
 ଚିକିତ୍ସା ଅଭାବେ | ୧୭୮
 ଆୟୁ ବଢ଼ି ବଢ଼ି
 ଡେଇଁବ ସବୁରି | ୧୭୯
 ଭାରତ ଭୂତଳେ
 ଶହେ ବର୍ଷ ତଳେ |
 ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ଭାଳି,
 ଗୁଗୁଳି ହଜାଳି | ୧୮୧
 ବଞ୍ଚିବା ଉପାୟ
 ହୋଇ ଅସହାୟ? ୧୮୨
 ନ ନେଇ ସମୟ,

ସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମା

ଶୀଘ୍ର ଜନ୍ମ ଘେନୁଛନ୍ତି	ପ୍ରେତମା ନିତୟ । ୧୮୩
ଲକ୍ଷ୍ମ-ଚନ୍ଦ୍ର-ପିତୃ-ସୂର୍ଯ୍ୟ-	ଦେବ-ଲୋକ ଛାଡ଼ି,
ଜନ୍ମିବାକୁ ପ୍ରେତମାଙ୍କ	ଲମ୍ବା ଏବେ ଧାଡ଼ି ।
ବିଜ୍ଞାନ ସୁବିଧାମାନ	ଯେତେ ଗହୁଥିବ
ପୃଥିବୀର ଜନସଂଖ୍ୟା	ସେତେ ବହୁଥିବ । ୧୮୪
ହେଉ ନାହିଁ ସର୍ପାଘାତ	ପ୍ରସବ ମରଣ,
ସତ୍ୟ ଦେଶେ ନାହିଁ ବାୟୁ-	ଜଳ ପ୍ରଦୂଷଣ । ୧୮୬
ଭାରତରୁ ପ୍ରଦୂଷଣ	ଗଲେ ଅପସରି,
ପରମାୟୁ ନବେ ହେବ	ଆମେରିକା ପରି ।
ଆଗାମୀ ଦଶ ବର୍ଷକୁ	ହେଉ ପାରେ ଶହେ,
ବିଜ୍ଞାନ ଉନ୍ନତି ଯଦି	ଏହି ପରି ରହେ । ୧୮୮
ଏଣିକି ଇଶ୍ଵରଙ୍କଠି	କରିବ ପ୍ରାର୍ଥନା,
ବିଜ୍ଞାନର ଖୋଲିଦିଆ	ସର୍ବ ସମ୍ଭାବନା । ୧୮୯
ବଢ଼ିତାକୁ ମଣିଷର	ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ପରମାୟୁ,
ଶୁଦ୍ଧ ଥାଉ ପୃଥିବୀର	ଖାଦ୍ୟ ଜଳ ବାୟୁ । ୧୯୦

ଲଲାଟେନ୍ଦୁ କବି ୨୦୨୦-୦୨-୧୨-୧୯-୫୧

ସ୍ମାର୍ତ୍ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ- ୧୬: କିଛି ବିଶେଷ ଜାତବ୍ୟ

.

୧୬(କ): କୁନି ପାପ କଣ?

.

ବାଡ଼ ଯେବେ ଦେଉଅଛ କଣା ରଖ ନାହିଁ,

ଛେଳି ପଶି ସବୁ ଗଛ ଦେଇଥିବ ଖାଇ । ୧୯୧

ଯେତେ ଭଲ ହେଉ ତଳା ଲିଙ୍କ ରହି ଗଲେ

ସେ କି ପାରି ହେବ ଗଙ୍ଗା? ବୁଡ଼ିଯିବ ଜଳେ ! ୧୯୨

ଯେତେ ଥାଉ ଧର୍ମ, କା'ର କରି ଥିଲେ କ୍ଷତି

ଭାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ଛାରଖାର ଭୋଗି ଅଧୋଗତି । ୧୯୩

କୁନି କଣା ଥିଲେ ନାବେ ପଶେ ଯଥା ପାଣି

"କୁନି ପାପ" ସେହି ଭାବେ ନକେ ନିଏ ଟାଣି । ୧୯୪

ଅପରପୀଡ଼ନ କିଏ କହେ କୁନି ପାପ?

ସିଧା ନକେ ପେଲି ଦିଏ ପୀଡ଼ିତର ଶାପ । ୧୯୫

ସ୍ମାର୍ତ୍ ଆତ୍ମା ଏହି ପରି ଦେଖାଇ ତାଲାକି

ସ୍ମାର୍ତ୍ କାଳା ବୁଦ୍ଧି କରି ଘେନିଥାଏ ଡାକି । ୧୯୬

© ଲଲାଟେନ୍ଦୁ କବି ୨୦୨୦-୦୨-୨୨

ସ୍ୱାର୍ ଆତ୍ମା

ଅଧ୍ୟାୟ- ୧୭: ଆତ୍ମା ଓ ଭାଷାଜାତ୍ୟାଦି ଭେଦ ?

ଆତ୍ମାଟିକୁ ଏତେ ସ୍ୱାର୍ କିଏ କରି ଥିଲା,
 ଯେଉଁ ଗର୍ଭେ ମନ କଲା ସେ ଗର୍ଭେ ପଶିଲା । କ
 ଜାତି ଭାଷା ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କିଛି ଭେଦ ନାହିଁ,
 ହିନ୍ଦୁ ଗର୍ଭେ ପଠାଶାୟା ପଶୁ ଖେଦ ନାହିଁ । ଖ
 ପରେ ଟ୍ରେନିଂ ହେବ - - ଲଏ ହିନ୍ଦୁ ସେ ପଠାଶ,
 ଦ୍ୱିଜ କ୍ଷାତ୍ର ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ତମ ହାଡ଼ି ପାଶ । ଗ
 ଏ ଭାବେ କରନ୍ତି ଥୋକେ ଗଧ ଆତ୍ମଶୁଦ୍ଧି
 ସାତଜନ୍ମ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେ ନ ହେବ ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧି । ଘ

ଲଲାଟେନ୍ଦୁ କବି ୨୦୨୦-୦୨-୧୨-୧୯-୫୧

ସ୍ୱାର୍ ଆତ୍ମା: ଲଲାଟେନ୍ଦୁ କବି

ଭୋଗି ଦୈନ୍ୟ ପ୍ରହରଣ,
 ନିର୍ଦ୍ଧାତ କଷଣ,
 ଆତ୍ମା କହେ, "ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଏ
 କୃପା ବରଷଣ; ୪୩

ଈଶ୍ୱର ମୋହର, ଯେଶୁ
 ମୁଁ ଗୋଟେ ନିର୍ଦ୍ଦିନ;"
 ଅଭ୍ୟନ୍ତରେ ଥାଉ ପଛେ
 ପ୍ରତକ୍ଷ ଜ୍ୱଳନ । ୪୪

ମାତୁଆ ଛୁଆ ଯେସନ
 ମାତ ଖାଇ ଖାଇ
 କହୁଥାଏ, "ବାଡ଼ିଆ ଥା,
 ଜନ୍ମା କାରୁ ନାହିଁ ।"
 (୪୪କ)

ସ୍ୱାର୍ ଆତ୍ମାଠାରୁ ନାହିଁ କେ
 ଜଗତେ ବେଲଜା,
 ଛେଚା ଖାଇ ହସୁ ଥିବ,
 ଅସମ୍ଭବ ଉର୍ଜା ।
 ((୪୪ଖ)

Lalatendu Kabi

ସ୍ୱାର୍ ଆତ୍ମା